

Milli Eğitim Bakanlığı'nda AKP'nin 4 Yılı

“Şu Öğrenciler, Okullar da Olmasa

Eğitimi Ne Güzel İdare Ederdik!”

Okullaşma Oranı İlköğretimde Düştü, Ortaöğretimde Arttı!

Genç bir nüfusa sahip olması nedeniyle, Türkiye için en önemli, en yaygın hizmet alanı eğitimidir. Eğitimin temel sorunlarından birisi olan okullaşma sorunu çözülmemiş olarak ortada durmaktadır. Okullaşma oranını, AKP'nin 4 yıllık iktidarını ifade eden 2002-2006 rakamları açısından kıyasladığımızda, tablonun hiç de iç açıcı olmadığı görülmektedir.

Yıllar	Okullaşma Oranı (İlköğretim)	Okullaşma Oranı (Ortaöğretim)
2002	% 90,98 (E:94,49 ; K: 87,34)	% 50,56 (E: 55,71; K: 45,16)
2006	% 89,77 (E:92,29 ; K:87,16)	% 56,63 (E: 61,13 ; K: 51,95)

Kaynak: Türkiye'nin Eğitim İstatistikleri (MEB, 2006)

2002 yılı rakamlarına göre ilköğretimde net okullaşma oranı % 90,98'dir. Bu oran erkeklerde %94,49; kızlarda %87,34 olarak gerçekleşmiştir. 2006 yılında ilköğretimde net okullaşma oranı aradan 4 yıl geçmiş olmasına karşın %89,77'ye gerilemiştir. 2006 rakamlarıyla ilköğretimde okullaşma oranı erkeklerde %92,29'a, kızlarda %87,16'ya gerilemiştir. Ortaöğretimde ise 2002 yılında 50,56 olan net okullaşma oranı, 2006 yılında 56,63'e yükselmiştir.

Zorunlu ve devlet okullarında parasız olduğu belirtilen ve Anayasal güvence altında olan ilköğretim, ailelerin gelir seviyesinin düşüklüğü, çocukların çalışmak zorunda bırakılması, devletin yeterli kaynağı ayırmaması ve gerekli yatırımları zamanında yapmaması gibi nedenlerle tüm ağ nüfusuna yaygınlaştırılamamıştır. İlköğretim zorunlu olmasına karşın ilköğretim ağ nüfusunun %10,23' eğitim hakkından yararlanmamaktadır. Yine ortaöğretim ağ nüfusunun %43,37'si ortaöğretime devam etmemekte ya da edememektedir.

Türkiye'de köyde ya da şehirde yaşamak eğitim hakkına erişimi farklılaştırmaktadır. Bu nedenle okullaşma oranlarını değerlendirirken köylerde ve şehirlerde yaşayan nüfusun eğitim düzeyinin dikkate alınması gerekir. Bu açıdan bakıldığında özellikle kız çocuklarının okullaşmasında hala ciddi sorunlar yaşandığı söylenebilir.

Öğrenci Sayıları Arttı; Bütçeden Eğitime Ayrılan Pay Yerinde Saydı!

Genç bir nüfusa sahip olması nedeniyle Türkiye'de toplam öğrencilerin yarısından fazlası ilköğretimde bulunmaktadır. İlköğretimde 2002 ile 2006 arasındaki rakamsal değerlişimlere baktığımızda, ilköğretimdeki tablonun hiç de i açıcı olmadığı grlmektedir.

2002-2003 eğitim ğretim yılında ilköğretimde 35.133 okul, 10.331.645 ğrenci ve 373.303 ğretmen bulunmaktadır. 2005-2006 yılında ise ilköğretimde okul sayısı 34.990, ğrenci sayısı 10.673.935, ğretmen sayısı ise 389.859'dur. İlköğretimin 4 yıllık tablosuna baktığımızda, 2002 yılından bu yana okul sayısında azalma dikkat çekmektedir. Bu azalmanın nedeni özellikle köylerde yaygınlaşan birleştirilmiş sınıf, YİBO sistemi ve taşımalı eğitim uygulamasının artmasıdır. 2002 yılından bu yana ilköğretimde okuyan ğrenci sayısı 342.290 artmış olmasına rağmen, ğretmen, okul ve ğrenci sayısının bu artışa paralel olarak artmadığı grlmektedir. Hatta 2004-2005 eğitim-ğretim yılında ilköğretimde 401.288 ğretmen görev yaparken, bir sonraki dönem ğretmen sayısı 11.429 azalarak, 389.859'a gerilemiştir. Sürekli artan ğrenci sayısına rağmen, ğretmen sayısının azalması düşündürücüdür. Bu gerilemenin en önemli nedenleri emeklilik ve eğitimde kadrolu istihdamın azaltılarak, sözleşmeli, ücretli vb esnek istihdam uygulamasının benimsenmiş olmasıdır.

İlköğretimde Yıllar İtibariyle Okul, Öğrenci ve Öğretmen Sayıları

Eğitim Yılı	Okul Sayısı	Yeni Yapılan Derslik Sayısı	Öğrenci Sayısı	Öğretmen Sayısı
2002-2003	35.133	15.471	10.331.645	373.303
2003-2004	36.114	14.569	10.479.538	384.170
2004-2005	35.611	25.498*	10.565.389	401.288
2005-2006	34.990	27.860**	10.673.935	389.859

Kaynak: Türkiye'nin Eğitim İstatistikleri (MEB, 2006)

* MEB, 2004'te yapılan dersliklere "Eğitime %100 Destek Kampanyası" ile yapılan 7.143 okulu eklemiştir. ** MEB, 2005'te yapılan dersliklere "Eğitime %100 Destek Kampanyası" ile yapılan 6.653 okulu eklemiştir.

Ortaöğretimde Yıllar İtibariyle Okul, Öğrenci ve Öğretmen Sayıları

Eğitim Yılı	Okul Sayısı	Öğrenci Sayısı	Öğretmen Sayısı
2002-2003	6,212	3,023,602	137,956
2003-2004	6,931	3,014,392	147,776
2004-2005	7,183	3,046,719	167,614
2005-2006	7.435	3,258,254	185,317

2002-2006 döneminde ortaöğretim rakamlarına bakıldığında ilköğretime nazaran daha dengeli bir gelişme göze çarpmakla birlikte, ortaöğretimde okullaşma oranının hala %60'ın altında olması, Türkiye'nin 12 yıl zorunlu eğitim hedefinin çok gerisinde olduğunu göstermektedir.

4 Yıllık AKP iktidarı döneminde eğitime bütçeden ayrılan payın boyutlarına bakıldığında ortaya daha da karamsar bir tablo çıkmaktadır. 4 yıllık AKP iktidarı döneminde, artan öğrenci sayısına karşın Milli Eğitim ve Yükseköğretim bütçeleri tam anlamıyla yerinde saymıştır.

MEB Bütçe Payı ve GSMH'ye Oranı

Yıllar	MEB Bütçesinin Konsolide Bütçeye Oranı (%)	MEB Bütçesinin GSMH'ye Oranı (%)
2002	7,61	2,66
2003	6,91	2,85
2004	8,53	3
2005	9,53	3,07
2006	9,5	3,07

Kaynak: Türkiye Eğitim İstatistikleri (MEB 2006)

Yükseköğretim Bütçesinin Konsolide Bütçeye ve GSMH'ye Oranı

Yıllar	Konsolide Bütçe Payı (%)	GSMH Payı (%)
2002	2,55	0,89
2003	2,27	0,94
2004	2,45	0,86
2005	3,34	1,08
2006	3,35	1,8

Kaynak: Türkiye Eğitim İstatistikleri (MEB 2006)

Yukarıdaki tablolarda son beş yıl içinde eğitime bütçeden ayrılan pay ve bu payların Milli Gelire oranı gösterilmiştir. İktidarı döneminde Türkiye'ye "çağ atlattığını" iddia eden AKP hükümeti, borç almak hariç, diğer tüm alanlarda olduğu gibi, eğitim politikalarında da sınıfta kalmıştır. Eğitime bütçeden ayrılan paylar bu durumun en açık ispatı niteliğindedir. Eğitimde bütçeden ayrılan payların ortalama %65'i personel harcamalarına ayrılmış, eğitimin finansmanı öğrencilerin, dolayısıyla öğrenci velilerinin omuzlarına yıkılmıştır. AKP iktidarı döneminde, okulların en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak duruma gelmesi; okullarda elektrik, su, doğalgaz kesintilerinin sıklaşması, 4 yılın yüzlerce ayıbından sadece birkaçıdır.

MEB Bütçesinden Yatırıma Ayrılan Pay Yarı Yarıya Azaldı!

4 Yıllık AKP iktidarı döneminde eğitim bütçesinden yatırımlara ayrılan pay sürekli olarak azalmıştır. Eğitimin sorunlarını çözmek için atılması gereken en somut adım, eğitim alanındaki kamu yatırımlarının artmasıdır. Ancak AKP Hükümeti, diğer tüm alanlarda olduğu gibi eğitim alanında da özelleştirmeyi ilke edindiği için, MEB bütçesinden yatırıma ayrılan payı yarı yarıya azaltmıştır.

4 Yıllık AKP İktidarı Döneminde MEB Bütçesi ve Eğitim Yatırımına Ayrılan Pay

Yıllar	MEB Bütçesi	MEB Yatırım Bütçesi	MEB Bütçesinden Yatırıma Ayrılan Pay (%)
2002	7.460.991.000	1.281.690.000	17,18
2003	10.179.997.000	1.479.050.000	14,53
2004	12.854.642.000	1.244.150.000	9,68
2005	14.882.259.500	1.230.306.000	8,27
2006	16.568.145.500	1.411.498.000	8,52

Kaynak: Türkiye Eğitim İstatistikleri (MEB 2006)

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinin %17,18'i yatırımlara ayrılırken, 4 yıllık iktidar sürecinde bu pay sürekli azalmış ve 2006 yılında 2002'deki rakamın yarısının da altına düşmüştür. 2006 yılında MEB bütçesinden yatırımlara ayrılan pay sadece %8,52 olarak gerçekleşmiştir. Sadece son dört yılın rakamlarına bakıldığında, AKP eliyle eğitim yatırımlarının nasıl bitirilme noktasına getirildiğini görmek mümkündür.

Eğitim Emekçileri Son 4 Yılda Daha da Yoksullaştı!

Öğretmen maaşlarının, 4 kişilik bir ailenin ortalama aylık giderinin ne kadarını karşılayabildiğine baktığımızda, AKP iktidarı döneminde öğretmenlerin ve diğer eğitim emekçilerinin her geçen yıl, bir önceki yılı mumla aradığı görölmektedir.

AKP İktidarı Döneminde Öğretmen Maaşının 4 kişilik bir Ailenin Ortalama Aylık Giderini Karşılama Oranları

Yıllar	Öğretmen Maaşı Ortalama	Yoksulluk Sınırı	Karşılama Oranı
2002	551.000.000	1.054.000.000	% 52
2003	648.000.000	1.380.000.000	% 47
2004	727.000.000	1.480.000.000	% 49
2005	803.000.000	1.800.000.000	% 45
2006	820 YTL	1.920 YTL	% 43

Tabloda son beş yıl içinde öğretmenlerimizin aldığı ortalama maaşlar ve dört kişilik bir ailenin gıda kira, ulaşım, yakacak, elektrik, su, haberleşme, giyim, eğitim, sağlık, iletişim, kúltür gibi temel ihtiyaçlarını karşılaması için yapması gereken ortalama harcama miktarı gösterilmektedir. Tablodan da göröleceği gibi, son dört yılda öğretmenlerimizin aldığı maaşlar, dört kişilik bir ailenin yapması gereken harcamaların yarısını bile karşılayamayacak düzeye gelmiştir. 2002 yılında bir öğretmen aldığı maaş ile aylık giderlerinin %52'sini karşılayabiliyorken, 2006 yılında ancak %43'ünü karşılayabilmektedir. Memur ve hizmetlilerin durumu daha da vahimdir. Hizmetli ve memurlar açlık sınırının altında yaşam mücadelesi vermektedirler.

Son 4 Yılda Öğretmen ve Milletvekili Aylıkları Karşılaştırması

Yıllar	Öğretmen Maaşı	Milletvekili Maaşı	Kaç Katı
2002	551.000.000 TL	4.200.000.000 TL	7,6 kat
2006	840 YTL	7.566 YTL	9 kat

AKP'nin 4 yıllık ezberini özetleyen, "ekonomi iyiye gidiyor", "Türkiye ekonomisi büyüyor" söyleminin gerçekçi olmadığını yukarıdaki rakamlar göstermektedir. En azından iyiye giden ya da büyüyen ekonominin eğitim emekçilerinin ekonomisi olmadığı açıktır. Bu verilerden de anlaşılacağı üzere, AKP iktidarı döneminde öğretmenlerimizin aldığı maaşlar yoksulluk sınırının yarısına bile ulaşmamaktadır. Öğretmenler yoksulluk, hizmetli ve memurlar açlık sınırının altında yaşam mücadelesi verirken, vekillerin maaşları AKP iktidarı döneminde belirgin bir şekilde artmıştır.

2002 yılında bir öğretmen ortalama 551 milyon TL aylık alırken, bir milletvekili aynı yıl 4 milyar 200 milyon TL almaktadır. Bu rakam, 2002 yılında bir milletvekilinin, öğretmenden 7,6 kat daha fazla aylık aldığını göstermektedir. 4 Yıllık AKP iktidarı döneminde bir öğretmenin ortalama aylığı 840 YTL'ye, bir milletvekilinin aylığı ise 7.566 YTL'ye yükselmiştir. Öğretmen ile milletvekili aylıkları arasındaki fark son dört yılda daha da açılmış ve bir milletvekili, bir öğretmenden 9 kat fazla maaş alır duruma gelmiştir. Milletvekili maaşlarının, öğretmen maaşlarının 9 katına ulaşmış olması, sadece eğitim emekçilerinin değil, toplumun emeğiyle geçinen tüm kesimlerinin yaşadığı yoksullaşma, 4 yıllık dönemde AKP'nin kimlerin temsilcisi olduğunu göstermiştir.

Eğitim Sistemi ve Veliler Dershanelere Çalışıyor!

AKP'nin eğitim sisteminde oluşturduğu 4 yıllık bilançonun en dikkat çekici yanlarından birisi, yıllardır eğitimin kanayan yarası olan dershane sisteminin daha da büyümesidir. Dershane sistemi, bugün başlı başına bir sektör haline gelmiş ve eğitime yeterli kaynak ayırlamaması, okullarımızda nitelikli eğitim verilememesi, özel dershane sisteminin her geçen gün büyümesine ve neredeyse okullara alternatif olarak düşünülmesine neden olmuştur.

Yıllar	Özel Dershane Sayısı	Öğretmen Sayısı	Öğrenci sayısı
2002-2003	2.122	19.881	606.522
2003-2004	2.568	23.730	668.673
2004-2005	2.984	30.537	784.565
2006	3.928	41.031	925.299

Kaynak: MEB İstatistikleri 2006 Yılı Verileri ve MEB Özel Eğitim Kurumları Genel Müdürlüğü

Bugün dershanelere giden öğrenci sayısı yukarıdaki tabloda da görülebileceği üzere AKP iktidarı döneminde sürekli artış göstermiş ve bir milyona yaklaşmıştır. 2002 yılında özel dersane sayısı 2.122 iken, 2006 yılında bu rakam 3.928'e ulaşmıştır. Aynı dönemde öğretmen sayısı 19.881'den 41.031'e yükselmiştir. Dolayısıyla son dört yılda eğitim sistemi nitelik olarak daha da gerilemiştir. Eğitimin niteliği düştükçe özel ders ve dershane sistemi büyümüştür. Bu durumun doğal sonucu olarak, eğitim sistemi ve veliler dershanelere çalışmaya başlamış, ekonomik gücü olan veliler astronomik rakamlarla çocuklarını dershaneye gönderirken, ekonomik gücü olmayan velilerin çocukları sistemin dışında bırakılmıştır.

Her yönüyle sınavlara endekslenen eğitim sistemi kamu eğitimini işlevsiz bırakarak, eğitimi dershane, özel ders, özel okul alanına kaydırmıştır. Okullarda yapılması gereken eğitim, bugün dershanelerde yapılmaktadır. Bu nedenle özellikle sınav zamanları okullar boşaldığı için öncelikle bu durumun sorgulanması ve çözülmesi gerekir. Artık ikincil, destek eğitimi olmaktan çıkıp, birincil asıl eğitime dönüşmüş olan dershane sistemi dışında kalan bir öğrencinin sınav kazanması, daha iyi bir okula, üniversiteye gitmesi neredeyse olanaksızlaşmıştır. Bu çürütülmüş sistemde bir avuç iyi niyetli eğitim emekçisinin çabaları ile okullarda yürütülmeye çalışılan eğitim ve öğretimin pek çok sorunla yüz yüze olduğu ortadadır. İlköğretimden başlayarak tam anlamıyla bir yarış içine sokulan çocuklarımız ve gençlerimiz arasındaki eğitim rekabeti, dershanelerle daha da artmış, oluşan dershane sistemi okullarımızda verilen eğitimin niteliğini yitirmesine, en temel işlevlerini dahi yerine getiremez duruma gelmesine neden olmuştur.

Ülkemizde yıllardan beri gerçekleştirilen paralı eğitim uygulamaları ile gerek aynı il ya da bölge içerisinde, gerek bölgeler arasında ve hatta aynı çevredeki ekonomik konumları farklı ailelerin çocukları arasında eğitim hakkının kullanılabilmesi ve bu haktan yararlanabilmesi bakımından uçurum derecesinde büyük farklılıklar bulunmaktadır. Dershane sistemi uygulaması ile eğitim olanakları gelişmiş olan daha varlıklı ailelerin çocukları milyarlarca lira ödeyerek diğer öğrenci ve okullar karşısında önemli avantajlar sağlarken, yoksul ve orta gelirli ailelerin çocuklarının eğitim olanakları gelişmemiş, genel devlet liseleri ile meslek liseleri vb. okullarda okuyan öğrenciler daha başından sistemin dışına itilmiştir.

Yeni Müfredat Türkiye'nin Toplumsal Yapısına Uygun Değil

2005/2006 eğitim öğretim yılından itibaren tüm ilköğretim okullarında uygulanmaya başlanan yeni ilköğretim müfredatının gerek hazırlanması ve gerekse uygulanması aşamalarında ortaya çıkan sorunlar, müfredat programının Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal yapısına uygun olarak hazırlanmadığını göstermiştir. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan ve uygulanan, özel çıkarı ve bireyci yaklaşımı öne alan yeni müfredat programı, Türkiye halkının gereksinimlerinden çok TÜSİAD ve AKP'li yeni zenginlerin gereksinimlerini yansıtmaktadır.

Eski müfredatın ezbere dayalı, düşünmeyen, sorgulamayan, tartışmayan bireyler yetiştirmeyi ilke edindiği elbette ki inkar edilemez. Ancak bu tespit, yeni müfredat programının "kusursuz" ya da "mükemmel" olduğu anlamına da gelmemektedir. Nitekim müfredat programının uygulama sonuçlarına bakıldığında bu durum açık şekilde görülebilir.

Yeni Müfredat ders konuları Avrupa Birliği'ne uyum çerçevesinde, Avrupa ve ABD'de okutulan ders konularından neredeyse birebir kopya edilmiştir. Müfredat programı, iddia edildiğinin aksine, Türkiye'nin özgün koşullarına göre hazırlanmamış, Türkiye'deki kültürel çeşitliliği ve zenginliği yansıtmamıştır. Müfredat programı ülkenin sosyo-ekonomik gerçekleri ile örtüşmemekte, ülkenin her köşesinde aynı koşulların geçerli olduğu varsayımına dayalı olarak yürütülmektedir. Eğitimdeki eşitsizliklerin giderilmesi yerine varolan eşitsizliklerin daha derinleştirilmesi yoluna gidilmiştir. Eğitim için gerekli araçların çoğunlukla velilerden istenmesi, öğrenci velilerinin ciddi tepkilerine neden olmuştur. Ders kitabı, çalışma kitabı, defter, sözlük ve yazım kılavuzunun her gün okula getirilmesi, çocukların çantalarında ağırlık yapmış ve ileri yaşlarda çocuklarda kemik hastalıklarının görülmesine davetiye çıkarılmıştır.

Eğitim Sen, müfredat programı uygulanırken piyasanın isteklerinin değil, toplumun gereksinimlerinin dikkate alınmasını istemektedir. Çocuk, bireysel değerlerin (kavrayabilme, beceri geliştirebilme vb.) yanı sıra toplumsal değerlere (eşitlik, adalet, paylaşım, birlikte iş yapma vb.) göre de eğitilmelidir. Bu evrensel ilkeler, müfredatın temelini oluşturmalıdır. Müfredatta yer alan konu, amaç, hedef, öğretim, ilke, yöntem ve kavramların, çocukların sosyal ve kültürel gelişim düzeyine uygun olmasına mutlaka dikkat edilmelidir.

Müfredat programı kesinlikle sınav ve not sistemi üzerine kurulmamalıdır. Çünkü sınav ve not sistemi, geliştiren değil, eleyen ve seçen bir sistemin ürünüdür. Ölçme ve değerlendirme, öğretmen-

öğrenci-veli üçgeninde kurulmalı ve sadece niceliğe değil, niteliğin ölçülmesine ve geliştirilmesine önem verilmelidir. Bu anlamda müfredat programının hedefi, “mutlu birey” değil, “gerçekçi ve çok yönlü insan” yetiştirmek olmalıdır. Çocuklar, istedikleri her alanda bilgilenme, beceri geliştirme ve değer kazanma hakkına sahip olmalıdır.

Okullarda Yaşanan Şiddet Olayları Eğitimi Olumsuz Etkiledi

Geçtiğimiz yıllarda en çok tartışılan sorun okullarda yaşanan şiddet olayları ve çeteleşme oldu. Okullarda yaşanan şiddet olaylarının tırmanışa geçmesi sonucunda yüzlerce şiddet olayı meydana geldi ve bu olaylarda çok sayıda öğrenci hayatını kaybederken, yine çok sayıda öğrenci ve öğretmen de yaralandı. Okullarda yaşanan şiddet olaylarının hızla yaygınlaşması ve cinayetlere kadar uzanması, Türkiye’de eğitim sisteminin çok ciddi bir tehdit ile karşı karşıya olduğunu gösterdi.

Özellikle son yıllarda toplumdaki gelir adaletsizliğinin ve yoksullaşma oranının artması; göç nedeniyle başta büyük kentler olmak üzere çeşitli yerleşim birimlerinde oluşan kontrolsüz yapılaşma, özellikle genç nüfusu sarmalayan işsizlik olgusu, gelecek kaygısı ve gençler arasında sisteme dönük güvenin aşınması; kültürel yozlaşma ve yabancılaşma; kalabalık sınıflar; yazılı basın ve görsel medyanın şiddet unsurları içeren programlarındaki artış, okullarda yaşanan şiddet olaylarının artmasında en önemli etkenler olmuştur. Okullarımızın bu duruma gelmesinde başta AKP Hükümeti ve ona bağlı Milli Eğitim Bakanı olmak üzere tüm yetkililerin, hatta toplumun tüm kesimlerinin sorumluluğu vardır. Toplum olarak hayatımızın her aşamasında yer alan şiddet olgusu, sonunda eğitim yuvaları olan okullarımızı da kuşatmış ve ölümle sonuçlanan üzücü olayların yaşanmasına neden olmuştur.

Okullarda öğrenci ve öğretmenlerin maruz kaldıkları şiddeti, eğitim sisteminin geleceğine yönelik hem ciddi bir tehdit hem de önemli bir uyarı olarak değerlendirmek gerekir. Sorunu çözmek, günöbirlik müdahalelerle değil, orta ve uzun vadeli sosyal politikaların uygulanmasıyla mümkündür. Bunun için başta aileler, öğrenciler ve eğitim emekçileri olmak üzere, eğitimin tüm bileşenlerine yönelik kültürel, sosyal yönden tatmin edici altyapı çalışmalarının hızlı bir biçimde gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Ayrıca okullarda rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin işletilmesi ve buralarda yeterli sayıda personel istihdam edilmesi şarttır. Okul içinde özel güvenlik birimleri bulundurulacak veya okul çevresine polis yığarak sorunu kolluk kuvvetleri ile çözmeye, sebeplerden çok sonuçlarla ilgilenmeye dayanan bu yaklaşım, sorunu başka yerlere havale etmekten başka bir işe yaramayacaktır.

AKP İktidarında Eğitim Emekçilerine Yönelik Hukuk Dışı Uygulamalar Arttı

AKP iktidarı döneminde eğitim emekçilerinin yaşadığı hak ihlallerinde ciddi artışlar yaşanmıştır. AKP iktidarı döneminde Eğitim Sen üyelerinin yaşadığı hukuksal sorunların giderilmesi amacıyla Milli Eğitim Bakanlığı ve valilikler aleyhine 1032 dava açılmıştır. Milli Eğitim Bakanlığı ve valiliklerce yayımlanan yönetmelik ve genelge gibi düzenleyici işlemlerin iptali için de 100'e yakın dava açılmıştır. Bunun yanında yaşadıkları hukuksal sorunların giderilmesi amacıyla sendikamızdan hukuk yardımı isteyen 2500'ü aşkın üyemiz için de dava dilekçesi örneği hazırlanmış, dava açarak haklarını arayabilmeleri amacıyla katkı sunulmuştur. Ayrıca, yargı kararlarını uygulamayan ve eğitim çalışanlarına hakaret içeren sözler sarf eden yöneticiler hakkında cumhuriyet savcılıklarına suç duyurusunda bulunulmuş, tazminat davaları açılmıştır.

AKP iktidarı döneminde kadrolaşma uygulamaları da yaygınlaşmıştır. Bu amaçla, yazılı ve sözlü sınav gibi keyfi biçimde yönetici atanmasına olanak tanıyan onlarca düzenlemeye imza atılmıştır. AKP döneminde üye ve yöneticilerimize yönelik hukuk dışı uygulamalar yaygın biçimde sürmektedir. Bunların başında üye ve yöneticilerimizin sendikal çalışmalarından dolayı sürülmeleri gelmektedir.

AKP iktidarının ilk günlerinde 1041 eğitim yöneticisinin görevden alınmasıyla başlayan ırkçı-gerici kadrolaşma, Bakanlık merkez ve taşra teşkilatlarını, Talim Terbiye Kurulu'nu içine alacak şekilde genişleyerek devam etmektedir. Son yıllarda siyasal kadrolaşma o kadar yaygınlaşmıştır ki, milli eğitim sistemindeki hiç bir okulun var olan ırkçı-gerici kadrolaşmanın dışında kalmasına imkan bırakılmamıştır. Bugünden geçmişe baktığımızda Milli Eğitim Bakanlığı'nın kritik görevlerine AKP ve diğer sağ partilerin yandaşlarının yerleştirildiği, il ve ilçe Milli Eğitim Müdürlüklerinin adeta AKP'nin parti mekanlarına dönüştürüldüğü görülmektedir. Sadece parti mekanları değil; belediyelerden, müftülüklere kadar ilgili ilgisiz pek çok kurumu bu işin içinde görmek mümkündür. Eğitimde ırkçı-gerici kadrolaşma, siyasi kadrolaşmanın da ötesine geçerek, tam anlamıyla anti-laik bir kuşatmaya dönüşmüştür.

Eğitim Sen'in geçtiğimiz 4 yıl içinde yaptığı tespitlere göre; görevden alınan ve göreve yeniden atanan yönetici sayısı 10 binlerle ifade edilmektedir. Ulaştığımız rakamlar eğitim sisteminin nasıl bir ırkçı-gerici cendere içine alınmak istendiğini göstermektedir.

İlköğretimde AKP'nin Türkçe ve Matematiği Zayıf!

Orta öğretimin niteliği her geçen gün düşüş gösteriyor. AKP'nin iktidarda olduğu yıllar içinde öğrencilerin orta öğretim kurumları sınavlarındaki başarı düzeyleri eğitim sistemindeki geriye gidişi yansıtıyor.

Yıl	Türkçe	Matematik	Fen Bilimleri	Sosyal Bilimler
2002	10.48	3.12	3.93	7.76
2003	9.94	3.11	3.63	8.25
2004	7.54	1.15	4.07	7.68
2005	9.09	2.35	4.78	8.02
2006	8.95	1.7	6.32	10.06

Kaynak: MEB Verileri

2006 yılında OKS'ye giren öğrencilerin 46 bin 733'ü sıfır puan almıştır. 2006 yılı OKS sonuçları özellikle matematik eğitimi açısından yaşanan çöküşü gözler önüne sermektedir. Benzer bir durum Türkçe için de geçerlidir.

OECD Pısa Testi Sonuçlarına Göre Matematikte Dökülüyoruz

Ülke	Düzy 1'in altı	Düzy 1	Düzy 2	Düzy 3	Düzy 4	Düzy 5	Düzy 6
Avusturya	%5.6	%13.2	%21.6	%24.9	%20.5	%10.5	%3.7
Çek Cum.	%5	%11.6	%20.1	%24.3	%20.8	%12.9	%5.3
Yunanistan	%17.8	%21.2	%26.3	%20.2	%10.6	%3.4	%0.6
Macaristan	%7.8	%15.2	%23.8	%24.3	%18.2	%8.2	%2.5
İtalya	%13.2	%18.7	%24.7	%22.9	%13.4	%5.5	%1.5
Polonya	%6.8	%15.2	%24.8	%25.3	%17.7	%7.8	%2.3
Portekiz	%11.3	%18.8	%27.1	%24	%13.4	%4.6	%0.8
İspanya	%8.1	%14.9	%24.7	%26.7	%17.7	%6.5	%1.4
OECD Ort.	%8.2	%13.2	%21.1	%23.7	%19.1	%10.6	%4
Türkiye	%27.7	%24.6	%22.1	%13.5	%6.8	%3.1	%2.4

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S. 70

Yukarıdaki tabloda da, OECD tarafından üye ülkelerin öğrencileri arasında gerçekleştirilen PISA testinin Matematik dersi açısından sonuçları dikkate sunulmuştur. Bu testte başarı oranları Düzey 1'in altı ile başlayıp Düzey 6 ile sona ermektedir. Düzey 1'in altı, en başarısız öğrencilerin oranını, Düzey 6 ise, Matematik testindeki en başarılı öğrencilerin oranını vermektedir. Düzey ifadesi, bizdeki "not"un karşılığı olarak kullanılmaktadır. Düzey'in 1'in altında puan alanlar bu testte en başarısız öğrenciler, Düzey 6'dakilerse en başarılı öğrencilerdir.

Buna göre, Türkiye'de matematik testinde en başarısız düzeydeki öğrencilerin oranı OECD ülkelerine göre rekor düzeyde yüksek çıkmıştır. En başarısız öğrenci yüzdesi, Çek Cumhuriyeti'nde %5, Macaristan'da %7.8, Polonya'da %6.8, Portekiz'de %11.3'tür. Türkiye'nin de üyesi olduğu OECD üyesi ülkelerin ortalaması ise %8.2'dir. Türkiye'de ise bu oran %27.7'dir.

Matematik testinde Orta'nın üstü performans gösterenlerin oranı, Düzey 4, 5 ve 6'daki öğrencilerin oranlarının toplamı ile elde edilebilmektedir. Bu noktada Türkiye'de matematik alanında ortanın üstünde başarı sergileyen öğrencilerin oranı sadece %12.5'tur. Bu oran, Çek Cumhuriyeti'nde %39, Macaristan'da %29, Polonya'da %28, Portekiz'de %19, OECD genelinde ortalama olarak %29'dur. Rapor'da ortaya konduğu üzere AKP Hükümeti okullarda bilim dışı safsataları, yaratılış atlaslarını desteklemekten, matematik alanında öğrencilerimizin gelişimini, analitik düşüncenin gelişimini desteklemeye zaman bulamamaktadır.

Üniversite Sınav Sonuçları Ortaöğretimin Başarısızlığını Belgeliyor!

Türkiye'de eğitim sistemi, ilköğretimden başlayarak üniversite sonrasına kadar, kelimenin tam anlamıyla sınav merkezli hale gelmiştir. Eğitim sistemimiz, öğrencileri eğitmek, onların çok yönlü olarak gelişmelerini sağlamak yerine OKS, ÖSS gibi sınavlara hazırlayan bir yapıya bürünmüştür. Orta öğretiminden başlayan sınav sisteminin nihai noktasının üniversiteye giriş sınavları oluşturmaktadır.

Geçtiğimiz dört yılın üniversite yerleştirme sınavı sonuçları öğrencilerin başarı düzeylerindeki düşüşü de gözler önüne sermektedir.

Sözel Sınav Sonuçları

Yıllar	Türkçe	Tarih	Coğrafya	Felsefe
2002	19,04	5,38	2,97	3,92
2003	20,71	5,90	3,85	3,34
2004	19,33	5,28	3,79	2,58
2005	20,26	4,30	3,65	3,40

Kaynak: Yüksek Öğretim Kurumu

Sayısal Sınav Sonuçları

Yıllar	Matematik	Fizik	Kimya	Biyoloji
2002	8.73	2.16	1.39	0.99
2003	10.15	2.41	1.85	1.29
2004	7.90	2.12	1.59	1.12
2005	7.58	1.77	1.21	0.95

Kaynak: Yüksek Öğretim Kurumu

Tablolarda da görüldüğü gibi hem sayısal hem de sözel bölümde öğrencilerin başarıları düşüş gösteriyor. Sayısalda bütün branşlarda düşüş eğilimi vardır. Sözelde ise tarih ve felsefede düşüş görülürken, Türkçe ve coğrafyada başarı artışı olmuştur.

Sınavlar, dershaneler, özel dersler, özel okullar, test kitapları, dergiler ile ekonomik anlamda büyük bir pazar yaratılmıştır. Sürekli değişen, yenilenen sınav sistemleri ile bu piyasa yenilenecek kar payını yükseltmektedir.

OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri: Türkiye’de Eğitimin Karşılaştırmalı Durumu

AKP iktidara geldiğinden bu yana sürekli olarak aynı propagandayı işitiyoruz: “Sessiz Devrim” propagandası. Biz eğitim ve bilim emekçileri, yaşanan sürecin sessizce gerçekleştirildiğinin, kamuda yıkımın adım adım ve sessizce örgütlendiğinin ve bu yıkımın arkasında hangi ulusal ve uluslar arası güç ilişkilerinin, çıkar odaklarının bulunduğu bilincindeyiz. Bu nedenle söz konusu “Sessiz Devrim” ifadesinin “sessiz” kısmı doğrudur, ancak “devrim” kısmına katılamıyoruz. Türkiye halkının çoğunluğunun zararına, TÜSİAD ve TOBB gibi sermaye örgütleri ile uluslar arası kapitalizmin, onların Dünya Bankası ve IMF gibi mali kuru-

luşları ile AB gibi siyasal yapılarının taleplerine göre yürütülen bu yıkım sürecinin adı “Sessiz ve Derin Yıkım” olarak değiştirilmelidir.

Hükümetin eğitim alanında sessiz devrim gerçekleştirdiğini duyanlar, bunun gerçekte halkın yararına bir değişim süreci olduğu yanılısına kapılabilirler. Bu bir efsane halini almıştır. Halkımızı uyarmak bizim kamusal görevlerimiz arasındadır: Bu süreç tamamen yoksulların, yaşamlarını emekleriyle sürdürmek zorunda olanların, öğrencilerimizin, velilerimizin ve eğitim emekçilerinin zararına işlemektedir. AKP’nin 4 yıllık iktidar performansı, kamusal eğitim ve sağlık hizmetini parça parça etmekten, bu alanları ticarileştirmekten, halkımızın kamusal haklarını güvence altına alacak miktarda parayı içerideki ve dışarıdaki tefecilere, faizcilere, vurgunculara havale etmekten öteye geçmemiştir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en fazla iç ve dış borç faizi (Son 5 yılda toplam 184 milyar Dolar) bu hükümet döneminde ödenmiştir. AKP Hükümeti devri, ileride ders kitaplarına “Tefeci-Faizci Hükümet devri” olarak geçecektir. Bu hükümetin ileride başka türlü anılma imkanı kalmamıştır.

Kuşkusuz bu, Türkiye’de başını TÜSİAD’ın çektiği sermaye gruplarının başarısıdır. TÜSİAD ve bağlı bulunduğu uluslararası sistem, daha birkaç yıl öncesine kadar faizi haram gören siyasi kadrolardan en ateşli faiz yanlısı ekibi, yine birkaç yıl öncesine kadar Avrupa Birliği’ni Hristiyan Kulübü olarak görenlerden en hızlı AB yanlısı kadroları çıkartmayı bilmiştir. Ortada bir başarı olduğu kesindir. Sorun, “başarı”nın kimin yararına olduğudur. Halkın yararına olmadığı kesinleşmiştir.

Biz Türkiye’nin aydınlık birikimi, eğitim ve bilim emekçilerinin demokratik ve bağımsız örgütü olarak halkımızın zararına işleyen bu süreci anlatmayı sürdürüyoruz, sürdürüleceğiz. Bilimin verilerinden yararlanıyoruz. Bu noktada önemli bir ölçüm cihazı, Türkiye’nin de üyesi olduğu Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü OECD’nin düzenli olarak yayımladığı, karşılaştırmalı eğitim istatistikleridir. 2006 yılı temel alınarak hazırlanan OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu çerçevesinde ortaya çıkan tablo, Türkiye’de eğitimin durumunu bir kere daha gözler önüne sermesi bakımından önemlidir. Diğer OECD ülkelerine ait verilerle karşılaştırmalı olarak sunulan verileri, Türkiye’de eğitim alanında sessiz devrim gerçekleştirdiklerini ifade eden yetkililerin ve kamuoyunun dikkatine sunuyoruz.

Tablo 1: Ülkelere Göre Öğretmenlerin Yıllık Toplam Çalışma Saatleri

ÜLKE	ÇALIŞMA SAATİ
İspanya	1425
Danimarka	1680
Almanya	1736
Portekiz	1561
İsveç	1767
Hollanda	1659
Yunanistan	1762
Macaristan	1864
Çek Cumhuriyeti	1704
Polonya	1520
Türkiye	1808

Kaynak: OECD Indicators 2006 – Education at a Glance, s. 405

Tablo 1’de ifadesini bulan veriler, ülkelere göre öğretmenlerin yıllık toplam çalışma saatlerini göstermektedir. OECD, yıllık toplam çalışma saati kavramını, “ders saati ile öğretmenlerin mesleki gelişimlerine ayırdığı zaman, veli ve öğrencilerle görüşmeler, ders için yapılan hazırlık süresi, sınav kağıtlarının okunması için harcanan zamanın toplamı” olarak düşünmekte, bu anlamda kullanmaktadır. Verilerden de anlaşılacağı üzere, Türkiye’de eğitim emekçilerinin çalışma saatleri, birçok OECD üyesi ülkenin oldukça üstündedir. Türkiye ve Macaristan eğitim emekçileri, OECD ülkeleri içinde en fazla çalışan, ama en düşük ücreti alan emekçilerdir. Tablo 2 ve Tablo 3’teki veriler de karşılaştırıldığında, ortaya çıkan acı tablo şudur: Türkiye’de öğretmenler, diğer ülkelerdeki meslektaşlarına göre daha fazla çalışmakta ve daha düşük ücret almaktadırlar. Hem ücret hem de çalışma saati açısından sömürü kat kat fazladır.

**Tablo 2: Ülkelere Göre Yıllık Öğretmen Maaşlarının Karşılaştırması
(ABD Doları Baz Alınmıştır 2006)**

ÜLKE	İLKÖĞRETİM BAŞLANGIÇ MAAŞI	İLKÖĞRETİM 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI	DEVLET LİSESİ BAŞLANGIÇ MAAŞI	DEVLET LİSESİ 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI
İspanya	31.381	36.342	35.098	41.552
Danimarka	33.693	37.925	33.092	46.500
Almanya	37.718	46.935	42.321	51.883
Macaristan	11.340	14.512	12.789	17.913
Çek Cum.	15.222	19.994	15.259	20.800
Portekiz	19.189	31.635	19.189	31.635
İsveç	25.152	29.522	26.991	31.772
Hollanda	31.235	40.588	32.703	59.762
Yunanistan	23.700	28.646	23.700	28.646
Türkiye	16.678	18.416	15.683	17.421

Kaynak: OECD Indicators 2006 s. 384

Tablo 2’de de ifade edildiği üzere, Türkiye’de öğretmenlerin edindikleri ücret, birçok OECD üyesi ülkenin gerisindedir. Öte yandan Milli Eğitim Bakanlığı tarafından OECD’ye verilen istatistikler uyarınca Türkiye’de göreve yeni başlayan bir öğretmenin en düşük ücreti yıllık 16.678 ABD Doları olarak yansıtılmıştır. Ayda yaklaşık 2.000 YTL’ye denk düşen bu ücret, brüt ücret olarak yansıtılmış olsa dahi, ortada gerçekdışı bir tablo olduğu aşikardır.

**Tablo 3: Öğretmenlerin Ükelere Göre Karşılaştırmalı Saat Ücretleri
(ABD Doları Baz Alınmıştır 2006)**

ÜLKE	ILKÖĞRETİM BAŞLANGIÇ MAAŞI	ILKÖĞRETİM 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI	DEVLET LİSESİ BAŞLANGIÇ MAAŞI	DEVLET LİSESİ 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI
İspanya	22	25,5	24	29
Danimarka	20	23	20	27,5
Almanya	21,5	27	25	31
Macaristan	6	7,5	7	10
Portekiz	12	20	12	20
İsveç	16	19	17	22
Hollanda	19	25	21	36
Yunanistan	13,5	16	13,5	16
Çek Cum.	9	11,5	9	12
Türkiye	9	10	8,5	9,5

Ükelere göre öğretmenlerin saat ücretleri, yıllık toplam gelirlerinin Tablo 1’de ifade edilen yıllık toplam çalışma saati süresine bölümü ile elde edilmiştir. Türkiyeli eğitim emekçilerinin aldıkları saat ücretinin Macar eğitim emekçileri ile birlikte en düşük ücret olduğu tablodan da görülmektedir.

Tablo 4: Öğretmenlerin 800 ABD Doları Tutarındaki Bir Bilgisayarı Almaları İçin Çalışmaları Gereken Saat

ÜLKE	İLKÖĞRETİM BAŞLANGIÇ MAAŞI	İLKÖĞRETİM 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI	DEVLET LİSESİ BAŞLANGIÇ MAAŞI	DEVLET LİSESİ 15 YILLIK ÖĞRETMEN MAAŞI
İspanya	36	31	33	27,5
Danimarka	40	35	40	29
Almanya	37	30	32	26
Macaristan	133	107	114	80
Portekiz	67	40	67	40
İsveç	50	42	47	36
Hollanda	42	32	38	22
Yunanistan	59	50	59	50
Türkiye	88	80	94	84

Çağımızın teknoloji çağı olduğu, bilgi çağı olduğu belirtilmektedir. Bunun temel koşullarından birisi, öğretmenlerimizin bilgisayar sahibi olmalarıdır. Elbette bugün eğitim emekçileri bu imkandan yavaş yavaş yararlanmaya başlamışlardır. Ancak geçimini zor sağlayan öğretmenlerimizin bir bilgisayar edinmeleri için harcamaları gereken emek, diğer OECD üyesi ülkelerin eğitim emekçilerinin harcaması gereken emeğin oldukça üstündedir. Tablo 4'te 800 ABD Doları değerinde bir bilgisayar edinmek için, Türkiyeli eğitim emekçilerinin kaç saat çalışmaları gerektiği, diğer ülkelerin istatistikleriyle karşılaştırmalı olarak verilmiştir. Buna göre Türkiye ve Macaristan'da görev yapan eğitim emekçilerinin harcamaları gereken emek, diğer OECD üyesi ülkelerin oldukça üstündedir.

Tablo 5: Eğitim Kurumlarında Öğrenci Başına Yapılan Yıllık Harcama Miktarı (ABD Doları Bazında)

ÜLKE	İLKÖĞRETİM	ORTAÖĞRETİM
İspanya	4829	6418
Danimarka	7814	8183
Almanya	4624	7173
Macaristan	3286	3948
İrlanda	4760	6374
Portekiz	4503	6094
İsveç	7291	7662
Hollanda	5836	6996
Yunanistan	4218	4954
Türkiye	869	1428

Kaynak: OECD Indicators 2006 s. 186

Tablo 5’te, ülkelere göre ilk ve ortaöğretimde öğrenci başına yapılan yıllık harcama miktarı verilmiştir. Eğitim emekçilerinin koşulları bakımından Türkiye ile büyük benzerlikler gösteren Macaristan, burada farkı kapatmış ve öğrenci başına yapılan harcama bakımından Türkiye’nin neredeyse 3 katına çıkmıştır. Türkiye’de bir ilköğretim okulu öğrencisi için yapılan yıllık harcama miktarı 869 Dolar iken; bu İspanya’da 4829, Macaristan’da 3286, Portekiz’de 4503, Yunanistan’da 4218 ABD Doları olarak gerçekleşmiştir. Ortaöğretim kurumlarında da tablo farklı değildir. Türkiye’de bir ortaöğretim öğrencisi için gerçekleştirilen yıllık harcama miktarı 1428 Dolar iken; bu Macaristan’da 3948, Yunanistan’da 4954, Portekiz’de 6094 ABD Doları olarak gerçekleşmektedir.

Tablo 6: Eğitimin Tüm Düzeylerinde Eğitim Kurumları İçin Yapılan Harcamaların Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'ya Yüzdellik Oranı

ÜLKE	KAMU	ÖZEL	TOPLAM
İspanya	4,2	0,5	4,7
Danimarka	6,7	0,3	7
Almanya	4,4	0,9	5,3
Macaristan	5,5	0,6	6,1
İrlanda	4,1	0,3	4,4
Portekiz	5,8	0,1	5,9
İsveç	6,5	0,2	6,7
Çek Cum.	4,3	0,4	4,7
Hollanda	4,6	0,4	5
Polonya	5,8	0,7	6,5
Yunanistan	4	0,2	4,2
Güney Kore	4,6	2,9	7,5
Türkiye	3,6	0,1	3,7

Kaynak: OECD Indicators 2006 s. 205

Tablo 6'da, eğitimin tüm düzeylerinde eğitim kurumları için yapılan harcamaların GSYH'ye yüzdellik oranı verilmiştir. Buna göre Türkiye, devlet okullarına ayrılan harcama payı ile en alt sıralarda yer almaktadır. Hükümet her fırsatta özel okulların payını arttırmakla ilgilenmektedir. Geldiğimiz noktada, OECD ülkelerinin hiçbirinde özel okulların payını arttırmak yoluyla kamuda tasarruf yolunun izlenmediği görülmektedir. Örneğin Macaristan'da özel okullar için yapılan harcamaların GSYH'ye oranı %0.6, Türkiye'de %0.1'dir. Bununla birlikte Macaristan'da devlet okullarına yapılan harcamaların GSYH'ye oranı %5.5 iken, bu Türkiye'de %3.6'dır. Devlet okullarına yapılan harcamaları kısarak "özel" okulların teşviki olgusu sadece AKP Hükümeti'nin neoliberal eğitim politikalarına özgüdür.

AKP'nin modeli, Şili modelidir. Şili'de Pinochet diktatörlüğü sırasında hükümetler, eğitimde kamunun payını kısmış ve özel okullara yapılan harcamaların payı bu dönemde %2.7'ye çıkmıştır. Sonuç ortadadır: Washington Uzlaşısı olarak adlandırılan bu neoliberal yıkım programı Şili'de ve tüm Latin Amerika ülkelerinde çökmüştür. Fırsat eşitliği önem-

li ölçüde zedelenmiştir. Şimdi bu nedenle kamuya ağırlık veren programlar Latin Amerika'da yeniden iktidara gelmekte ve eskinin çökmüş bu programlarını çöpe atmaktadır. IMF-Dünya Bankası ikilisi, Latin Amerika'da denenen ve çöken bu sistemini "arka bahçe" olarak gördüğü Latin Amerika'da uygulama şansını yitirmiştir. Görülen o ki Türkiye yeni deney alanı olarak seçilmiştir.

Tablo 7: Varolan Koşullarda Bir Bireyin Kaç Yaşına Kadar Eğitim Görmesi Olanaklıdır?

ÜLKE	KIZ ÖĞRENCİ	ERKEK ÖĞRENCİ	GENEL ORTALAMA
İspanya	17.7	16.6	17.2
Danimarka	19.8	18.1	19
Almanya	17.3	17.5	17.4
Macaristan	18	17.2	17.6
İrlanda	17.5	17	17.2
Portekiz	17.6	16.6	17.1
İsveç	21.8	18.8	20.3
Hollanda	17.3	17.5	17.4
Yunanistan	17.3	16.6	16.9
Çek Cum.	17.1	16.9	17
Polonya	17.5	16.6	17
Türkiye	11.2	13,3	12.6

Kaynak: OECD Indicators 2006 s. 265

Tablo 7'de OECD ülkelerinde bir öğrencinin kaç yaşına kadar eğitimine devam etme olanağı olduğu (ekonomik ve sosyal göstergeler ışığında) ifade edilmektedir. Buna göre birçok OECD ülkesinde ortalama eğitime devam etme yaşının Türkiye'nin oldukça üstünde olduğu sonucu çıkmaktadır. Ayrıca birçok OECD ülkesinde kız öğrencilerin eğitime devam etme yaşları ve olanakları, erkek öğrencilerin üstündedir. Örneğin İspanya'da kız öğrencilerin ortalama okula devam yaşı 18, Danimarka'da 20, Macaristan'da 18, Portekiz'de 17.6 iken; bu Türkiye'de 11.2'dir. Türkiye'de okula devam açısından genel ortalama 12.6 iken; bu

Macaristan'da 17.6, Portekiz'de 17.1, Yunanistan'da 16.9, Çek Cumhuriyeti'nde 17, Polonya'da 17'dir. Tablo oldukça vahimdir. Bu tablo, kamusal eğitimi neoliberal programlarla parçalamayı hedefleyen tüm hükümetlerin ürünüdür.

Tablo 8: Ülkelere Göre Eğitim, Teknolojiye Erişim Ve Okur-Yazarlık Oranları

ÜLKE	18 YAŞ ÜZERİ NÜFUS İÇİNDE OKUR-YAZAR OLMAYANLAR (%)	BİLGİSAYAR SAHİPLİĞİ (%)	İNTERNET KULLANICILIĞI (%)
İspanya	2,3	25,7	33,3
Fransa	1	48,7	42,1
Almanya	1	56,2	50,8
Japonya	1	54,3	61,2
İrlanda	1	56	45,6
Polonya	1	13,8	27
Rusya	1	13,2	14,7
Romanya	2,7	6,9	22,2
Yunanistan	2,7	16,6	25,3
Türkiye	13,5	5,8	10,5

Not: Bu bilgiler 2005 Yılı Dünya Rekabet Raporu'ndan derlenmiştir.

Tablo 8'de, ülkelere göre eğitim, okur-yazarlık ve teknolojiye erişim istatistikleri dikkatinize sunulmuştur. 2005 yılı Dünya Rekabet Raporu'na dayandırılan bu verilere göre, 15 yaş üstü nüfus içinde okur-yazar olmayanların oranı İspanya'da %2.3, Fransa, Almanya, İrlanda, Polonya ve Rusya'da %1, Romanya ve Yunanistan'da %2.7 iken; bu oran Türkiye'de %13.5'tir.

Teknolojiye erişim bakımından da durum farklı değildir. Genel nüfus içinde bilgisayar sahipliği oranı İspanya'da %25.7, Fransa'da %48.7, Almanya'da %56.2, Polonya'da %13.8, Rusya'da %13.2, Yunanistan'da

%16.6 iken bu oran Türkiye’de %5.8’dir. Sermaye birikimi açısından Türkiye’nin oldukça gerisinde olan Romanya ve Polonya gibi ülkelerde bile bu oran Türkiye’nin oldukça üstündedir.

İnternet kullanıcıları yüzdesi bakımından da tablo aynıdır. Bugün her 100 Polonyalı’dan 27’si, her 100 Romanya vatandaşından 22’si internete erişim imkanlarına sahipken, bu oranın Türkiye’de %10 olarak kalması, anlamlı değil midir?

Tablo 9: OECD Ülkelerinde Ortaokul Sonrası Mezuniyet Oranları

ÜLKE	KIZ	ERKEK	ORTALAMA
Çek Cum.	%88	%85	%87
Danimarka	%100	%81	%90
Macaristan	%90	%82	%86
Polonya	%89	%70	%79
Slovakya	%85	%81	%83
ABD	%79	%72	%75
Brezilya	%75	%57	%65
İsrail	%96	%89	%93
Türkiye	%49	%57	%53

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. 48

Tablo 9’da OECD ülkelerinde ortaokul sonrası eğitimlerini sürdürerek mezun olarak öğrencilerin cinsiyetlerine göre dağılımı sergilenmektedir. OECD ülkelerinde ortaokul sonrasında mezuniyet oranları karşılaştırıldığında, dikkat çekici olan eğilim, bu ülkelerde ortaokul sonrasında eğitimlerine devam eden ve mezun olan kız öğrencilerin oranının erkek öğrencileri geçmiş olmasıdır. OECD 2006 Raporu’nda, OECD ülkelerindeki bu genel eğilimin dışında kalan tek ülkenin Türkiye olduğu belirtilmektedir. Yani Türkiye, OECD Eğitim Göstergeleri Raporu’na göre, eğitimde cinsiyetler arası fırsat eşitliğinin sağlanması bakımından en geri durumdaki OECD ülkesidir. Tablo’da ifadesini bulan oranlar da bunu kanıtlamaktadır. Bugün Çek Cumhuriyeti’nde ortaokul sonrasında eğitimlerine devam eden kız öğrencilerin oranı %88,

Danimarka'da %100, Polonya'da %89, Şili'de %72 iken, bu oran Türkiye'de %49'dur. Öte yandan tüm bu ülkelerde eğitimlerini sürdüren kız öğrencilerin oranı, erkek öğrencilerin üstüneyken, bu durum Türkiye'de tam tersidir. Türkiye'de ortaokul sonrasında bir eğitim kurumundan mezun olan kız öğrencilerin oranı %49 iken, bu oran erkek öğrencilerde %57 olarak gerçekleşmektedir.

Tablo 10: 25-64 Yaş Arasındaki İşgücü Açısından Lise ve Üstü Okul Mezunlarında İşsizlik Oranlarının Seyri

Ülke	1991	1995	2001	2004
Avusturya	%3.1	%2.9	%3	%3.8
Belçika	%4.2	%7.5	%5.5	%6.9
İrlanda	%7.3	%7.6	%5.6	%6.4
İtalya	%7.2	%7.9	%6.8	%5.3
Yeni Zelanda	%7.3	%3.3	%3.2	%2.4
Portekiz	%4.5	%6.4	%3.3	%5.6
İspanya	%12.2	%18.5	%8.4	%9.5
OECD Ort.	%7.3	%6.4	%5.6	%6.2
AB Ort.	%8.7	%7.4	%6.5	%7.2
Türkiye	%7.2	%6.9	%7.4	%10.1

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S. 118-119

Tablo 10'da 25-64 yaş arası işgücü nüfusuna dahil olan lise ve üniversite mezunlarındaki işsizlik oranları dikkate sunulmuştur. Buna göre OECD ülkelerinde lise ve üniversite mezunları arasındaki işsizlik oranı 1991'den günümüze düşme eğilimi göstermişken, Türkiye'de bu oran ters yönde gelişmiş, diğer bir deyişle işsizlik oranı artmıştır. Türkiye'de 1991'de 25-64 yaş arasındaki lise veya üniversite/yüksekokul mezunlarının işsizlik oranı %7.2 iken bu oran 1995'te %6.9'a gerilemiş, 2001'de %7.4 olarak gerçekleşen bu oran, AKP'nin iktidarda olduğu dönemde 2004'e gelindiğinde %10.1'e fırlamıştır.

Tablo 11: 15-19 Yaş Arası Gençlerde Eğitime Devam Edenlerin ve Etmeyenlerin Yüzdeler İfadesi

Ülke	Eğitime Devam Edenler	Eğitime Devam Etmeyenler
Hollanda	%89	%11
Polonya	%96.5	%3.5
Portekiz	%74.4	%25.6
Slovakya	%87.8	%12.2
İngiltere	%69.1	%30.9
İsveç	%86.8	%13.2
İspanya	%75.9	%24.1
AB Ort.	%86.4	%13.6
OECD Ort.	%82.8	%17.2
Türkiye	%43.5	%56.5

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S. 326

Tablo 11’de, 15 ile 19 yaş arasındaki gençlerde okullaşma oranı verilmiştir. Buna göre, 15 ile 19 yaş arasındaki gençlerde eğitime devam etme oranı Polonya’da %96.5, Portekiz’de %74.4, Slovakya’da %87.8, İspanya’da %75.9, AB ortalamasında %86.4, OECD ortalamasında %82.8 iken, bu oran Türkiye’de %43.5’tir. Arada büyük bir uçurum olduğu görülmektedir. Bu oran, OECD üyesi ülkeler açısından en düşük orandır.

Tablo 12: 20-24 Yaş Arası Okullaşma Oranı

Ülke	Eğitime Devam Edenler	Eğitime Devam Etmeyenler
Hollanda	%46.1	%53.9
Polonya	%57.5	%42.5
Portekiz	%37.8	%62.2
Slovakya	%27.5	%72.5
İngiltere	%36.3	%63.7
İsveç	%42.3	%57.7
İspanya	%38.7	%61.3
AB Ort.	%42.7	%57.3
OECD Ort.	%40.7	%59.3
Türkiye	%13	%87

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S.328

Tablo 12’de OECD üyesi ülkelerde 20-24 yaş arası gençlerde okullaşma oranları sunulmaktadır. Buna göre Türkiye yine OECD üyesi ülkeler arasında en geri sıradadır. 20-24 yaş arasındaki gençlerin Polonya’da %57.5’i, Slovakya’da %27.5’i, İsveç’te %42.3’ü, İspanya’da %38.7’si eğitimlerine devam etmektedir. Bu noktada AB ortalaması %42.7, OECD üyesi ülkelerin genel ortalaması %40.7 iken, Türkiye’de 20-24 yaş arası gençlerden eğitimlerini sürdürme imkanı bulanların oranı sadece %13’tür. Tablo, halihazırda ciddi sorunlarla boğuşan Türkiye yükseköğretim sisteminin bu yaş grubundaki her 100 gençten 87’sini eğitimlerini sürdürme imkanından mahrum bıraktığının itirafı niteliğindedir.

Tablo 13: 15-19 Yaş Arası Nüfusun 2001'den 2004'e Okullaşma Oranında Yaşanan Dönüşüm

Ülke	2001 Okullu	2001 Değil	2003 Okullu	2003 Değil	2004 Okullu	2004 Değil
Çek Cum.	%87	%13	%89	%11	%90	%10
Almanya	%88.5	%11.5	%91.2	%18.8	%93.4	%6.6
Macaristan	%85	%15	%89.7	%10.3	%90.4	%9.6
Yunanistan	%85.3	%14.7	%84.3	%15.7	%84.4	%15.6
Meksika	%50.3	%49.7	%54	%46	%54.9	%45.1
Polonya	%91.8	%8.2	%95.6	%4.4	%96.5	%3.5
OECD ort.	%80.4	%19.6	%81.9	%18.1	%82.8	%17.2
Türkiye	%41	%59	%45.9	%54.1	%43.5	%56.5

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S.332

Tablo 13'te 15-19 yaş arası gençlerde 2001'den 2004 yılına kadar okullaşma oranının seyri ifade edilmiştir. OECD üyesi ülkelerde 2001'den 2004'e gelindiğinde genel eğilim, okullaşma oranında istikrarlı bir yükseliş olmuşken, bu durum Türkiye'de farklı bir seyir izlemiştir.

Eğitim Sen sormaktadır: Kriz sonrası ortamda krizin atlatıldığı, ekonomide her şeyin yolunda gittiği masallarının topluma dayatıldığı bir dönemde, 15-19 yaş arası gençlerde eğitimlerini sürdürme imkanından mahrum kalanların oranının 2001'den 2004'e gelindiğinde %15.5 oranında artması, AKP'nin neo-liberal eğitim politikalarının, Dünya Bankası dayatmalarının, TÜSİAD'ın eseri değilse kimin eseridir?

Tablo 14: OECD Raporu'na Göre Türkiye'de 1995'den 2004'e Okullaşmamış Nüfus İçinde İşsizlik Oranında Büyük Artış Var!

Yıl	1995		2001		2003		2004	
	Çalışan	İşsiz	Çalışan	İşsiz	Çalışan	İşsiz	Çalışan	İşsiz
15-19 Yaş	%34.2	%27.2	%26.7	%32.3	%21.3	%32.8	%21.2	%35.3
20-24 Yaş	%46.5	%43.2	%43.1	%44.2	%36.5	%47.8	%39.1	%47.8
25-29 Yaş	%59.6	%37.8	%57.1	%40.2	%53.2	%43.1	%54	%42.8

Kaynak: OECD 2006 Yılı Eğitim Göstergeleri Raporu, s. S.332

Tablo 14'te ortaya konulan veriler de açıkça göstermektedir ki Türkiye, neoliberal, piyasacı, kamu çıkarının yerine özel çıkarı yerleştiren Özalizm'in hakim kılınmasıyla birlikte sosyal patlamaya doğru gitmektedir. Her fırsatta Özal dönemine hayranlığını belirten Tayyip Erdoğan'la doruğa çıkan "babalar gibi satma" anlayışının sonucu, Tablo 14'te görülmektedir. Türkiye genç nüfusuna eğitim sağlayamadığı gibi, bu kesimi giderek işsizlik batağına doğru itmekte ve gençliği toplumun potansiyel suç odağına çevirmektedir.

1995 yılında Türkiye'de 15-19 yaş arasındaki gençlerde çalışanların oranı %34.2 iken bu oran 2004'te %21.2'ye gerilemiş, işsizlerin oranı ise %27.2'den %35.3'e çıkmıştır. 20-24 yaş arası gençlerde işsizlik oranı 1995'te %43.2 iken, bu oran 2004'te %47.8'e yükselmiştir. 25-29 yaş arası gençlerde ise 1995'ten 2004'e gelindiğinde işsizlerin oranı %37.8'den %42.8'e çıkmıştır.

OECD tarafından hazırlanan bu rapor göstermektedir ki, Türkiye'de sağ iktidarlar gençliğe eğitim imkanları yaratamadığı gibi, bu kesimlere yeterli istihdam alanı da yaratmamışlardır. Her fırsatta genç nüfusa sahip olmakla övünen iktidarlar, bu genç nüfusun taşıdığı dinamik potansiyeli heba etme noktasında birbirleriyle yarışmışlardır.

Sonuçlar ortadadır. "Sessiz Devrim" efsanesi yıkılmıştır.

EĞİTİM SEN'İN SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNE YÖNELİK ÖNERİLERİ

Eğitim sistemimizin sorunları çözülemez değildir. Önemli olan yaşanan sıkıntıların giderilmesi noktasında somut, planlı ve çözüme yönelik adımların atılmasıdır.

Kamusal, Nitelikli, Demokratik Bir Eğitim Politikası Benimsenmelidir!

AKP Hükümeti, Cumhuriyet tarihinde ilk kez “eğitimde özelleştirmeyi” temel eğitim politikası olarak benimsemiştir. Kamusal hakların kısıtlanması ve kamusal hizmetlerin özelleştirilmesi şeklinde özetlenebilecek neoliberal anlayışın dayatmasıyla başlatılan uygulamaların amacı, eğitimi tamamen paralı hale getirmektir. Katkı payı, kayıt parası, harç ve benzeri kalemlerle eğitim tamamen paralı hale getirilmek istenmektedir.

Kamusal eğitimde, yaygın ifadeyle devlet okullarında verilen eğitimin niteliğini yükseltmek, kalabalık sınıf mevcutlarını azaltmak, derslik, okul, öğretmen, memur, hizmetli açığını kapatmak, araç gereç ihtiyacını gidermek, eğitim emekçilerinin ekonomik, demokratik, sosyal ve özlük haklarında iyileştirme yapmak, ders kitaplarının içeriğini bilimsel hale getirmek ve üniversite kapılarındaki yığılmayı önlemek acil olarak yapılması gerekenlerin başında gelmektedir.

Zorunlu Eğitim 13 Yıla Çıkarılmalıdır

Okul öncesi, ilköğretim ve lise olarak, zorunlu eğitimin, hazırlık sınıfı ile birlikte toplam 13 yıl olması gerekmektedir. Ders programlarındaki nitelik yükseltilmesi ile ilgili önlemlerle birlikte 8 yıllık zorunlu eğitimin 13 yıla çıkarılmasını, öğrencilerinin ilgi ve yetenekleri doğrultusunda rehberlik ve yönlendirme eğitimi almalarını önermektedir. Bu yöneltme eğitiminin ortaöğretimin yeniden yapılanmasıyla birlikte ele alınarak belirlenecek alanlara göre (sanat, fen bilimleri, sosyal bilimler, teknik bilimler) yönlendirme olmalı, öğrenciler ilgi ve yeteneklerine göre bir eğitim sürecini yaşamalıdır.

Okulöncesi Eğitimde Okullaşma Oranı Yükseltilmeli, Okulöncesi Eğitim Zorunlu Olmalıdır

Okulöncesi eğitim; isteğe bağlı olarak zorunlu ilköğretim çağına gelmemiş 36-72 ay grubundaki çocukların eğitimini kapsar. Okulöncesi eğitim

kurumları; bağımsız anaokulları, fiziki kapasitesi uygun örgün ve yaygın eğitim kurumları bünyesinde anasınıfları ve uygulama sınıfları olarak açılmaktadır. Okulöncesi eğitimin amacı; çocukların bedensel, zihinsel, duygusal gelişimini ve iyi alışkanlıklar kazanmasını, onların ilköğretime hazırlanmasını, koşulları elverişsiz çevrelerden gelen çocuklar için ortak bir yetişme ortamı yaratılmasını sağlamaktır.

Çocuğun gelişiminde 0-6 yaş aralığının oldukça önemli olduğu bilinmektedir. Okulöncesi eğitim yaş grubunu gösteren 3-5 yaş grubundaki okullaşma oranının Türkiye’de düşük olması bu yaş grubundaki çocukların gelişiminin riske atıldığını göstermektedir. Oysa Fransa, Almanya gibi bir çok Avrupa ülkesinde okulöncesi eğitim okullaşma oranı % 90’lar civarındadır ve okulöncesi eğitim örgün eğitimin olmazsa olmaz bir parçası haline gelmiştir. Okulöncesi eğitim ülkemiz açısından ciddi biçimde ihmal edilmiş ve zorunluluktan çok bir keyfiyet çerçevesinde ele alınmıştır. Eğitimin sağlıklı yapılabilmesi için okulöncesi eğitime gereken önem verilmeli, okulöncesi eğitim oranı yükseltilmelidir.

Eğitim fakülteleri ve üniversitelerle gerekli koordinasyon sağlanarak okul öncesi eğitim kurumlarına öğretmen yetiştiren bölümlerin ve bölümlere alınacak öğrenci sayılarının artırılmasına öncelik verilmelidir. İlköğretim kurumlarındaki ana sınıflarında ve devletin açtığı bütün okul öncesi kurumlarda her türlü beslenme, barınma giderleri devlet tarafından karşılanmalı, şuan bu kurumlarda yürütülen veliden para toplama işlemine son verilmelidir. Çocuk ailelerine gelişmelerle ilgili sürekli rehberlik ve danışmanlık hizmetleri verilmelidir. Bu kurumlarda çalışanlar hizmet içi eğitimden geçirilmeli, eğitim ve öğretim alanında yaşanan yeni gelişmelerden bilgi sahibi olmaları sağlanmalıdır.

Genel kabul gören bir yaklaşımla 36-72 ay arasındaki çocukların okul öncesi eğitim kurumlarında bakım ve eğitimlerinin yapılması yaygınlaştırılmalıdır. Öğrenciler arasında eşitsizlik yaratan etkenleri en aza indirmek ve öğrencileri devam edecekleri bir sonraki evreye hazırlamak gibi amaçları olacak ana sınıflarında, 60-72 ay arasındaki çocuklara hizmet sunulması devlet için zorunlu hale getirilmelidir.

Ders Kitaplarının Eğitimin Tüm Kademelerinde Ücretsiz Dağıtımına Devam Edilmelidir

Ders ve kaynak kitap sorunu eğitim sisteminin sürekli gündemi olmuş, kitaplar hem içerik hem de maliyet ve kalite açısından sürekli tartışılmıştır. Hemen her dönem yoğun eleştirilere uğrayan ders ve kay-

nak kitapları, birer kaynak ve araç olmaktan çok, zorunluluk gibi algılanmış ve kullanılmıştır.

Eğitim Sen, ders kitaplarındaki ırkçı, gerici, cins ayrımcı ve bilimsel olmayan öğelerin temizlenmesini talep etmektedir. Eğitimde gerçekleştirilecek nitelik değişimi açısından son derece önemli olan ders kitaplarının içeriği bilimsel ölçütlere, insan haklarına uygun olarak düzenlenmelidir.

AKP hükümeti tarafından uygulanan “ücretsiz kitap” dağıtımını ile ilgili sendikamızın görüşü somuttur. Eğitim Sen, okulöncesi eğitimden başlayarak eğitim sürecinin sonuna kadar ders kitaplarının yanı sıra tüm ders araç, gereç ve materyallerinin ücretsiz olmasını, uzun yıllar kullanılacak kalitede basılmasını savunmakta, dolayısıyla ders ve kaynak kitaplarının bir rant aracı haline getirilmesine karşı çıkmaktadır.

Özel Eğitimde Okullaşma Oranının Artması İçin Daha Somut Adımlar Atılmalıdır

Özel gereksinimi olan, bu özelliğinden dolayı farklı eğitim gereksinimi ancak bireysel olarak planlanmış öğretim programlarıyla karşılanabilen çocukların eğitimi genelde diğer sorunların gölgesinde kalmaktadır.

Özel eğitim, genel eğitimden kullandığı yöntemler, materyaller, programın uyarlanması ve özelleşmiş ve bireyselleşmiş tekniklerle ayrılmıştır. Temel ilkeler açısından bakıldığında özel eğitim öğretmenin de genel eğitimde görev alan öğretmenlerle aynı öğretim yöntem ve stratejilerini kullandığı söylenebilir. Sadece farklılık, özel eğitim öğretmenin programları, amaç ve hedefler yönünden öğrenciye göre düzenlemesidir.

Özel eğitim alması gereken çocukların eğitimi ya ayrı eğitim ortamlarında ya da birlikte eğitim ortamlarında karşılanmaktadır. Bunlar yerine getirilirken, sınıf öğretmeni, özel eğitim öğretmeni, ve ilgili bir çok disiplinler (PDR uzmanı, konuşma terapisti, fizyoterapist gibi) de çalışan uzmanların ailelerle birlikte ortaklaşa kararlar almaları gerekir.

Özel eğitim veren okulların sunduğu eğitsel seçenekler, okuldaki uzmanların nitelik ve nicelik yönünden yeterlilikleri, okulun fiziksel / eğitsel yapısı ve donanımı, okulun yeri, okulun aileye maliyetinin ailenin bütçesine uygunluğu, ailenin hedef ve istekleri dikkate alınmalıdır. Her çocuk için engeli ne olursa olsun en uygun çevre yaratılmaya

çalışılmalıdır. Yaşanan çevrenin bireyin her türlü ihtiyacına cevap verecek şekilde düzenlenmesi gerekir. Çocukların gereksinimlerine göre farklı alanlardaki uzmanlar bir araya gelmelidir. Bu çalışmalarda ailenin işbirliğine önem verilmelidir. Ailenin desteği ve katılımı olmadan alınacak kararların sağlıklı uygulanması beklenemez. Özel eğitimde değerlendirme gözlenebilir ve ölçülebilir olmalıdır. Sunulan hizmetler belli sürekliliğe değerlendirilmeli ve değerlendirme sonucuna göre yeni düzenlemeler planlanmalıdır.

573 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname ve Özel Eğitim Hizmetleri Yönetmeliği erken tanıma, erken müdahale, engellilerin genel ve mesleki eğitimleri, eğitici ve ailelere gerekli eğitimlerin verilmesi, kaynaştırma eğitimi, toplumsal yaşama geçiş ve istihdam gibi konular bilimsel gelişmeler doğrultusunda revize edilerek önerilen sisteme uyarlanması konusu ilgili tarafların katılımıyla (MEB, eğitim sendikaları, veli örgütlenmeleri, diğer ilgili kamusal kurumlar ve ilgili sivil toplum örgütleri) tartışılmalıdır.

Özel eğitime ihtiyaç duyan bireylerin tespiti ve eğitim hizmetlerinin doğru bir şekilde yapılması için genel kabul gören tıbbi ve eğitsel tanılama modelleri bilimsel temele dayalı olarak geliştirilip yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

AKP, Kamu Kaynakları İle Özel Okulları Desteklemekten Vazgeçmelidir

İktidara gelişinin hemen ardından özel okulları desteklemek adına kamu kaynaklarıyla "10 bin yoksul öğrenciyi" özel okullarda okutmak için yasal düzenleme yapan AKP Hükümeti, şimdi de paralı eğitimi özendirmek için özel okullara ve çocuğunu özel okullara göndermek isteyenlere vergi indirimini gibi çeşitli mali kolaylıklar getirmiştir.

Özel okul sektörünün eğitim sistemi içindeki payını arttırmak için yapılan girişimlerin önemli bir bölümü yargıdan ve Cumhurbaşkanından dönmüş olmasına karşın Hükümet, her fırsatta paralı eğitim ve özel okul sevdası açığa vurmaktadır. Pek çok devlet okulu elektrik, su ve doğalgaz faturaları gibi en zorunlu ihtiyaçlarını dahi ödemekte zorluk çekerken, özel okulların kamu kaynakları ile desteklenmesi büyük bir çelişkidir. Eğitim sisteminin dağ gibi birikmiş sorunları varken, kamu okullarının pek çok zorunlu harcaması "ödenek yetersizliği" gerekçesiyle, öğrenci ve velilerin omuzlarına yıkılırken, özel okulların hükümet tarafından

sürekli desteklenmesi, eğitimde “tüccar siyaseti”nin en tipik yansıması olarak ortaya çıkmıştır.

OKS ve ÖSS Sınavları Kaldırılmalıdır

Türkiye’de eğitim sistemi, ilköğretimden başlayarak üniversite sonrasına kadar, kelimenin tam anlamıyla sınav merkezli hale gelmiştir. Eğitim sistemimiz, öğrencileri eğitmek, onların çok yönlü olarak gelişmelerini sağlamak yerine OKS, ÖSS gibi sınavlara hazırlayan bir yapıya bürünmüştür. Orta öğretiminden başlayan sınav sisteminin nihai noktasını üniversiteye giriş sınavları oluşturmaktadır.

İlköğretimden başlayarak üniversiteye kadar, sürekli olarak yapılan sınavlara endekslenmiş bir eğitim sisteminin nitelikli olması nasıl mümkün değilse, sadece müfredatı değiştirerek sorunları bir çırpıda çözmek de o derece zordur. Eğitim sistemimiz çocuklarımızı eğitmemekte, sadece yapılacak olan sınavlara hazırlamaktadır. Dolayısıyla öncelikli olarak yapılması gereken, öğrencilerimizi sınav cenderesinden kurtarmaktır. İlköğretimden itibaren üniversiteye kadar yapılan sınavlarda çocuklarımız ve gençlerimiz resmen yarıştırmakta, birbirleriyle rekabet etmeleri istenmektedir. Kapitalizmin dayattığı “piyasacı eğitim” anlayışının tipik bir örneği olan bu anlayış derhal terk edilmeli, öğrencileri birbiri ile rekabet eden değil, düşünen, yazan, analiz ve sentez yapan, öğrencileri geliştiren, çok yönlü bilgi ve beceri kazandırıcı, nitelikli bir eğitim anlayışı benimsenmelidir.

Meslek Liselerinin Alanlarına Geçişi Teşvik Edecek Önlemler Alınmalıdır

Ortaöğretim düzeyi çok amaçlı liselerden oluşmalıdır. Günümüzde işbaşında eğitim yöntemini uygulamayı hedefleyen mesleki-teknik eğitim kurumları (bugünkü meslek liseleri vb. okullar) çok amaçlı okullara dönüştürülmelidir. Bu gereksinimin ekonomik, politik, sürekli değişen meslek tanımları vs. bir çok nedenden kaynaklandığını söyleyebiliriz. Bizler varolan sistemin revize edilerek ancak geçici iyileştirilebileceğini biliyoruz. Geçmişte de uygulanan bu yöntemler ülkemize zaman kaybı, ekonomik maliyet ve nitelikli insangücü kaybına yol açmıştır

Geleceğin eğitim sistemini oluşturmak için temel hedefimiz, her bireyin 18 yaşına kadar çocuk kabul edildiğini unutmadan bilimsel, ilerici,

insan ve çocuk hakları sözleşmesi vb. uluslararası metinler doğrultusunda nitelikli bir eğitim sistemi oluşturmaktır.

Evrensel nitelikleri içinde barındıran bu önermede öğrenciye eğitim-öğretiminin her kademesinde genel ve mesleki rehberlik hizmetleri verilmelidir. Özellikle mesleki rehberlik özerk statüde yapılandırılmalıdır. Bu yapılandırmada üniversiteler, sendikalar, sivil toplum örgütleri vb. kuruluşlarla birlikte çalışılmalıdır. Mesleki rehberlik materyalleri hazırlama, dağıtım ve dönütlerin ölçülüp değerlendirilmesi bu özerk yapı tarafından yapılmalıdır.

Kurumsal eğitimin her kademesinde günlük ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek el becerileri ve düşünme yeteneğimizi geliştirebilecek modüller olmalıdır. Bu okulların ilk iki yılında temel mesleki eğitimin gereği olan (teknik resim, cisimlerin dayanımı, malzeme bilgisi, bilgisayar vb.) bilgiler verilmelidir. Çok amaçlı liselerin teknik bölümlerini seçen öğrencilere üçüncü sınıfta temel mesleki - teknik eğitim verilmelidir. Dördüncü yılında ise temel alan eğitimi (örneğin makinecilik) verilecektir. Öğrencilerin bu sürece katılmaları, mesleki rehberlik hizmetleriyle kendini ve meslekleri tanıma esasına dayalı olmalıdır. Teknik programın dördüncü yılından mezun olan öğrenci çırak/kalfa, meslek elemanı, yardımcı eleman olarak çalışma hayatına geçebilir. Önerilen modelde çok amaçlı lisenin bütün kademe ve alanlarında, öğrenci, istediği modülleri alabilecektir. Dördüncü yılın sonunda ağırlıklı olarak hangi alanda modül almışsa o alanla ilgili (transkript/diploma) belgelendirilecektir.

İleri düzeyde eğitim (ustalık) için dört yıllık çok amaçlı liseden sonra iki yıllık ileri mesleki ve teknik eğitim programını bitirmelidir. Bu okulların programları ihtisaslaşmaya dönük olmalıdır (Örneğin çok amaçlı lisenin genel makine eğitiminden gelen bir öğrenci burada 1'inci yılında kalıpcılık, 2'nci yılında ise plastik kalıpcılık vb.). Çalışma yaşamı ile belgelendirme sağlayan eğitim-öğretim ve istihdam-belge ilişkisi kurmak; bu konudaki düzenlemeleri yapmak üzere tarafların (MEB, Çalışma Bakanlığı, sendikalar) işbirliği sağlanmalıdır.

Önerilen bu sistemde mezunlar, tamamladığı modüler program hangi alanda ise o alan ile ilgili yüksek öğretime sınavsız geçiş yapabilmelidirler. Ancak burada üniversiteler kişinin aldığı modüllerin yetersizliği ya da alan değişikliği talebi karşısında hazırlık/tamamlama eğitimi verebilirler. İleri düzey mesleki ve teknik eğitimden mezun olanlar üniversite düzeyindeki programlara geçiş yapabilir ve tamamladıkları eğitim üniversite içinde kredilendirilebilir.

Sözleşmeli Öğretmenliğe Son Verilmeli, Eğitimde Kadrolu İstihdam Benimsenmelidir

Eğitimin düzenli ve sürekli bir kamu hizmeti olması gerektiğinden hareketle, AKP Hükümeti döneminde başlatılan, geçici ve iş güvencesiz çalışmayı esas alan sözleşmeli öğretmenlik uygulaması, son yıllarda başvurulan “ucuz işgücü” uygulamasının eğitimdeki yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. Kamuoyunda “sözleşmeli öğretmenlik” olarak bilinen “kısmi süreli geçici öğreticilik” uygulaması, adından da anlaşılacağı gibi, düzenli ve sürekli bir kamu hizmeti olan eğitim hizmetlerini “kısmi süreli” ve “geçici” olarak istihdam edilen “öğretici”lerle yapmaya çalışmaktadır.

Danıştay, öğretmenliğin 657 Sayılı Devlet Memurları Yasası'na göre asli ve sürekli görevlerden olduğunu belirterek, Milli Eğitim Bakanlığı'nın sözleşmeli öğretmenlik uygulamasının yasal olmadığı yönünde karar vermiştir. Danıştay'ın kararı ile Milli Eğitim Bakanlığı'nın, “kısmi süreli geçici öğreticilik” uygulamasını kurumsal hale getirme çabaları büyük yara almış ancak engellenememiştir. Bakanlık, bütçenin yetersizliği bahane ederek tıpkı kar-zarar hesabı yapar gibi “1.5 milyara mal edilen bir öğretmeni 800 milyona mal ederek” tasarruf yaptığını sanmakta ancak eğitimi daha nitelsiz hale getirmektedir. Eğitimin vazgeçilmez unsuru öğretmendir ve eğitimin niteliği, öğretmenin niteliği ile doğru orantılıdır. Öğretmenlik mesleği düzenlilik ve süreklilik gerektirir. Sözleşmeli öğretmenlerin mevcut çalışma koşulları ile öğrencilere faydalı olabilmesi mümkün değildir. Bu nedenle bütün öğretmenler kadrolu ve iş güvencesine sahip olarak çalıştırılmak zorundadır. Danıştay'ın bu kararının ardından bugün Türkiye'nin dört bir yanında fedakarca çalışan tüm sözleşmeli ve ücretli öğretmenler kadroya alınmalı ve sadece eğitimde değil, kamu hizmetlerinin tüm alanlarında “işgüvencesiz istihdam” politikasından vazgeçilmelidir.

Geçtiğimiz dönem, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından, öğretmenlik mesleğine getirdiği “öğretmenlerin derecelendirilmesi” sistemi ile öğretmenleri performanslarına göre derecelendirmek ve bir anlamda onlara “apolet” takmak için yasal düzenleme yapıldı. Eğitim Sen, bu düzenlemenin öğretmenlik mesleği, eğitim bilimi ve örgütlenme kültürü ile bağdaşmadığını düşünerek, yasaya ve sınava ilişkin görüşlerini daha önce kamuoyu ile paylaşmıştır. Tüm eleştirilere rağmen yapılan sınav sonucuna göre 92 bin 382 uzman, 338 başöğretmen belirlenmiştir. Sınav sonrasında uzman öğretmenlerin maaşlarında 80 YTL, başöğretmenin maaşlarında ise 160 YTL artış yapılmış ve bu artış 15 Ocak 2007'den itibaren maaşlara yansıtılmıştır.

Kariyer sınavı uygulaması her şeyden önce, çalışma barışını bozan, öğretmenler arasındaki mesleki dayanışmayı ortadan kaldıran, eğitim emekçileri arasındaki rekabeti arttırarak, aralarındaki güven ilişkisini zedeleyen özellikler içermektedir. Ayrıca öğretmenler arasında hiyerarşi yaratmak, aynı işi yapana farklı ücret politikası uygulamak, “eşit işe eşit ücret” ilkesini ortadan kaldırmıştır. Öğretmenlerin onurlandırılması elbette gereklidir.

Öğretmenliğin özel bir uzmanlık mesleği olduğu, yasayla belirlenmiştir. 1739 sayılı yasanın 43. maddesinde öğretmenlik, “...Devletin eğitim, öğretim ve bununla ilgili yönetim görevlerini üzerine alan özel bir uzmanlık mesleği...” olarak tanımlanmıştır. Devlet, öğretmenliğin özel bir uzmanlık mesleği olduğunu önceden kurallaştırmıştır. Bu duruma göre, şu anda görevde bulunan tüm öğretmenlerin “uzman” olduklarının kabul edilmesinde yasal zorunluluk vardır. Bunun anlamı, “uzman”lığın, tüm öğretmenler için kazanılmış hak olmasıdır. Ancak AKP Hükümeti, yaptığı kasıtlı düzenleme ile “uzmanlık” unvanını kendisi veriyor gibi yapmıştır.

Öğretmenlik mesleğiyle, eşit işe eşit ücret ilkesiyle, okulun ve eğitimin kamusal özünü bağdaşmayan; eğitimin özelleştirilmesi politikalarının bir parçası olan bu yasanın eğitim sistemindeki olumsuzlukları daha da arttıracaklarını düşünüyoruz. Bu nedenle Anayasaya aykırı olan 5204 Sayılı Yasa iptal edilmeli, eğitimde yeni eşitsizlikler yaratacak her türlü uygulama terk edilmelidir.

Eğitimde Program, Rehberlik ve Yönlendirme Önemsemelidir

Eğitim sisteminin en belirgin sorunlarından birisi de rehberlik ve yönlendirmede yaşanmaktadır. Ders programlarının yükünün azaltılması, konuların daha kolay öğrenilebilirliğinin sağlanması, basite indirgenmesi, yaşamla bağının kurulması gerekmektedir. Öğrenci odaklı, öğrenmenin ve düşünmenin yollarını öğreten çok yönlü program uygulamaya alınmalıdır. Bunun için;

- Tüm öğretmenlere mesleki rehberlikle ilgili temel bilgiler verilmelidir.
- Temel eğitimde başlayan rehberlik ve yöneltme hizmetleri ortaöğretim boyunca da sürdürülmedir. Temel eğitimdeki rehberlik çalışmalarında amaç öğrencilerin kendilerini tanımaları, meslekler

dünyası hakkında genel bir görüş edinmelerini sağlamaktır. Ortaöğretimdeki rehberlik çalışmaları ise modüler kredili sistem içinde kendilerine uygun tercih yapabilmeleri, iş ve yüksek öğretim programları hakkında bilgilenmelerine yöneliktir.

- Hiçbir eğitim düzeyinde öğrenci adına öğretmenler ya da anne babalar karar vermemeli ya da herhangi bir seçeneği öğrenciye empoze etmemelidir.
- Rehberlik ve yöneltme çalışmaları bilimsel ölçme ve değerlendirme araçlarından elde edilen sonuçlara dayandırılmalıdır. Yine de danışmanların yaptığı öneriler “değerlendirilmesi gereken uygun seçenekler” olarak görülmelidir.
- Rehberlik hizmetleri bir ders olarak görülmemeli ve yıl boyunca çeşitli etkinlikler düzenlenerek yürütülmelidir. Görsel ve işitsel ortam ve olanaklardan yararlanılmalıdır.

Eğitim Sen, ders programlarındaki nitelik yükseltilmesi ile ilgili önlemlerle birlikte son sınıf öğrencilerinin ilgi ve yetenekleri doğrultusunda rehberlik ve yönlendirme eğitimi almalarını önermektedir. Bu yöneltme eğitiminin ortaöğretimin yeniden yapılanmasıyla birlikte ele alınarak belirlenecek alanlara göre (sanat, fen bilimleri, sosyal bilimler, teknik bilimler) yönlendirme olmalı, öğrenciler ilgi ve yeteneklerine göre bir eğitim sürecini yaşamalıdır.

Eğitim Emekçilerinin Aldıkları Tazminatlara İlişkin Oranlar En Az %50 Arttırılmalıdır

Eğitim süreci içerisinde tanımlı görevleri dışında, neredeyse günlük hayatlarının tamamına yayılan bir hazırlık içerisinde olan eğitim emekçilerine ödenen tazminatlar en az yüzde elli arttırılmalıdır. Hizmetliler, normal görevlerinin dışında kalorifer yakma, şoförlük, gece bekçiliği ve yöneticilerin özel işlerini yapmakla görevlendirilmektedir. Bunun karşılığında ücret, yevmiye, yolluk, yiyecek ve giyecek yardımı yapılmakta ve fazla mesai ücreti ödenmemektedir. Eğitim sisteminin önemli yapı taşlarından birisi olan memurlar ciddi sorunlar yaşamaktadır. Diğer eğitim emekçileriyle aynı ortamda bulunan ancak eşit haklara sahip olmayan memurlar, kendilerine yüklenen her türlü angaryayı, tartışmasız yerine getirmekle yükümlü sayılmaktadır. Hizmetli ve memurların

yıllardır süren mağduriyetlerini gidermek amacıyla yaptıkları işlerin niteliği ve çalışma koşulları göz önünde bulundurularak, ek özel hizmet tazminatı ödenmelidir.

Çok programlı değil, çok amaçlı lise modeli benimsenmelidir

Mevcut modeldeki okul farklılıkları çeşitlilik yanılması altında önemli ölçüde hiyerarşik bir yapı oluşturmakta ve okullar arasında, gerek girdi, gerek süreç gerekse sonuçlar açısından derin eşitsizliklere yol açmaktadır. Bu eşitsizlikler, bazı okul programlarının ve okul türlerinin mezunlarının sistematik olarak düşük sınav başarısı göstermesini ve eğitimden beklenebilecek toplumsal ve bireysel yararların elde edilememesini de getirmektedir. Bu okul türleri arasında da öncelikle meslek okulları daha sonra ise genel liseler bulunmaktadır.

Öte yandan, tüm ortaöğretim sisteminin başarısı sınav başarısına dönüştürüldüğünden, başarılı diye tanımlanan okul türlerinden mezun olanların aldıkları eğitimin toplumsal ve bireysel açıdan niteliği tartışılır durumdadır. Bireyleri bütüncül geliştirmeyen, “sayısalcı”, “sosyalci” olarak indirgeyen ve ayrıştıran bir sistem hedef kitlesine nasıl nitelikli, bütüncül bir eğitim programı ve eğitim süreci sunabilir?

Ortaöğretim düzeyi çok amaçlı liselerden oluşmalıdır. Niçin günümüzde işbaşında eğitim yöntemini uygulamayı hedefleyen mesleki-teknik eğitimi (bugünkü meslek liseleri vb. okullar) çok amaçlı okullara dönüştürülmelidir? Bunun ekonomik, politik, sürekli değişen meslek tanımları vs. bir çok nedenden kaynaklandığı söyleyebiliriz.

Çok amaçlı okul uygulaması, 23-26 Haziran 1981’de toplanan 10. milli eğitim şurasında alınan kararlar arasında da bulunmaktadır. Ancak özü ve uygulaması itibariyle “çok programlı liseler” olarak önerilmiş, mevcut ortaöğretim türleri arasına “pragmatik bir okul türü” olarak katılmıştır.

Türkiye eğitim sisteminin yıllar önce “çok gayeli ortaokul” programları yoluyla denediği ve başarılı olduğu, çok amaçlı ortaokul sisteminin, içinde çeşitli boyutlarda farklı programların yer aldığı ortaöğretim sistemi olarak nasıl düzenlenebileceği geniş katılımlı olarak tartışılmalıdır. Çok amaçlı okul kavramı, gerçek anlamı ile ele alınmalı ve çok programlı okullar ile karıştırılmamalı veya bu okul türleri ile geçiştirilmemelidir. Bu tartışmalara başlangıç olmak üzere Eğitim Sen’in önerdiği Çok

Amaçlı Okul sistemi ve geçişlerine ilişkin model ve açıklamalar bu çalışmada verilmiştir.

4 Yıllık Çok Amaçlı Liseler Modelimiz

Önerilen çok amaçlı lise modelinin özellikleri şunlardır:

Herkese kendi yetenek ve ilgisi doğrultusunda meslek seçme ve akademik eğitim hakkını eşit şekilde elde etme olanağı tanır.

Genel liselerin meslek ve çalışma hayatından kopuk, meslek liselerinin ise dar meslek alanından kurtulup bilgi ve becerinin geniş tabana yayılmasını sağlayan bir okul modelidir.

Öğrencilerin toplumsal yapının bütününe gören, yorumlayan, sorgulayan insan olmasının ortamını sağlar.

Çok amaçlı liselerin özgünlüğü, insanın özgürce seçim yapabileceği ve kendini gerçekleştirebileceği çeşitli eğitim etkinliklerinin tüm eğitim programlarında yer alabilmesindedir.

Öğrenciler belli bir programa yönlendirilmezler çünkü lise programı, her öğrencinin katılmasını öngören “çok amaçlı” bir içeriğe sahiptir. Bu modelde, sosyal ve ekonomik temelde ayrışmaya yol açan farklı okul türleri ortadan kalkmaktadır. Öğrencilerin farklı programlara ait dersler alabilmesini (seçebilmesini) olanaklı kılan, bir başka deyişle, farklı programları bir öğrencide birleştiren bir eğitim süreci önerilmiştir. Bu süreç yoluyla, öğrencilerin çok amaçlı okullardan, hem mesleki (ileri mesleki eğitim) hem de akademik (üniversite) seçenekleri kullanmaya hazır bir şekilde mezun olmaları beklenmektedir. Çok amaçlı okullar bireylere yaşamın gerektirdiği “temel mesleki bilgileri” kazandırmalı ve onları akademik eğitime hazırlamalıdır.

Bu okullarda, kredili sisteme dayanan esnek modüler programlar uygulanmalıdır.

Bu okullarda akademik ve mesleki rehberlik birimleri oluşturulmalı, öğrencilere gelişimleri, kendini gerçekleştirme için gerekli desteği sunulmalıdır.

Çok amaçlı liselerin ilk iki yılında öğrenci ilgi ve öğrenci farklılıklarına dayalı olarak ders seçimlerinde esnekliğe de izin veren, büyük ölçüde ortak bir program; üçüncü ve dördüncü yıllarında ise “fen”, “sosyal”,

“güzel sanatlar” ve “teknik” alanlarda oluşturulan modüler program seçenek olarak sunulur. Öğrenciler bu modüller arasında da geçişler yapma isteminde bulunma hakkına sahip olurlar. Bu konularda, akademik rehberlik hizmeti sunulur.

Bu model, her düzeydeki öğrencileri okul sistemleri yoluyla gerçekleştirilen çocuk emeği sömürsünden, ucuz işgücü olmaktan ve cinsiyet ayrımcılığından kurtarır.

İleri Düzey Mesleki ve Teknik Eğitim Programları

Bu okullar mesleki ve teknik programlar içerir.

Bu okulların yönetim ve programları MEB, buldukları bölgelerdeki üniversiteler, sendikalar ve ilgili istihdam kuruluşları ile koordineli olarak yürütülür.

Bu okul mezunlarının aldıkları alan kredileri ve programlar ile üniversite programları arasında uyum değerlendirilmesi sağlanmalıdır. Programlar, yatay ve dikey geçişlere olanak sağlamalıdır.

Bu okullarda uygulanacak programlar ulusal ve uluslararası meslek tanımlarına ve standartlarına uygun olmalıdır.

Yaşam Boyu Eğitim Merkezleri

“Halk eğitimi”, “çıraklık eğitimi”, “yaygın eğitim” gibi adlarla örgütlenen MEB kurumlarının tek çatı altına alındığı merkezi kurumdur. Bu kuruma bağlı eğitim merkezleri okul öncesinden, tüm nüfus kesimlerini (emeklilik dönemindekiler dahil) kapsayan, mesleki ve mesleki olmayan, tüm eğitim programlarını sunar. Bu yapılar buldukları yerleşim yerinin nüfus yapısına göre çok amaçlı okullarla aynı fiziki mekan içinde veya bağımsız eğitim verebileceklerdir. Yeni oluşan yapının meslek değişimlerini, meslek edinmeyi ve her yaş grubunun ilgilerini karşılayacak yerel, bölgesel ve ulusal çerçevesi olmalıdır.

Yaşam boyu eğitim merkezleri, örgün okul sistemi dışındaki eğitim olanaklarını ve programlarını ülkenin bütün kent, köy, mezra gibi her tür yerleşim birimlerindeki bireylerin erişebilecekleri şekilde örgütlenmelidir.

Burada uygulanacak programlar, ileri düzey mesleki-teknik eğitim programları (yaklaşık 1 yıl) olabileceği gibi kısa süreli sertifika (yaklaşık 1 ay) programları da olabilir. Bu programlar yerel, bölgesel ve ulusal istihdam ile uyumlu olmalıdır. Ancak ilgi (hobi) gibi programlarda ortaklaşma aranmaz.

Yaşam boyu eğitim içinde yer alan kurumlar yoluyla her zaman akademik eğitime geçiş olanaklı kılınacaktır.

Sonuç

Eğitim sistemi, her kademedен öğretmenlerimiz, farklı statülerdeki üniversite çalışanları, memurlar ve yardımcı hizmet personeli ile bir bütün olarak değerlendirilmelidir. Çünkü tüm eğitim ve bilim emekçileri, aralarındaki statü farklılıklarına rağmen, benzer ekonomik ve sosyal sorunları yaşamakta, bu sorunların içinde görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Eğitim sisteminde yaşanan sorunlar tüm eğitim emekçilerini olumsuz etkilemektedir. Sorunların çözümü çok zor olmamasına karşın, gerek AKP Hükümeti gerekse ona bağlı Milli Eğitim Bakanı, geçmiş dönemde yaptığı icraatlar ile eğitim sisteminde çözüm istemediğini tüm topluma ilan etmiştir.

Eğitim Sen, başta eğitim sisteminin temel sorunları olmak üzere, eğitim ve bilim emekçilerinin ekonomik, sosyal, mesleki ve özlük sorunlarının en kısa sürede çözülmesini talep etmektedir. Ancak söz konusu sorunların çözümü, eğitim sendikalarının, öğrenci ve veli örgütlerinin taleplerine kulaklarını tıkayarak, kendi bildiğini okumayı temel politika edinerek gerçekleşemez. AKP'nin 4 yıllık iktidarında bu durum açıkça görülmüştür.

Eğitim sisteminin içinde bulunduğu sorunların aşılması, Türkiye'de eğitimi hak ettiği noktaya taşımak, ancak gerçekleştirilecek köklü değişikliklerle olanaklı olabilir. Bu nedenle eğitim sisteminde yapısal değişiklikler gereklidir. Okul öncesi eğitimden başlayarak eğitim yatırımlarına, ders kitaplarının hazırlanmasından eğitim yöneticilerinin belirlenmesine; sınıf mevcutlarından eğitimin bilimsel, demokratik, laik yönünün geliştirilmesine; derslik, okul, öğretmen açıklarından eğitimin genel bütçe içindeki payına kadar, eğitimin hemen her kademesinde köklü bir değişime gereksinim vardır. Eğitimde çeşitli düzeylerde yaşanan sorunların çözülmesi, yaşanan sıkıntıların giderilmesi noktasında somut, planlı ve radikal adımlar atılmalıdır.

ÖNERİLEN EĞİTİM SİSTEMİNİN YAPISAL MODELİ

